

Το δέρμα που κατοικώ

ΕΥΓΕΝΙΑ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Καλλιτέχνης γεμάτος φαντασία με αστείρευτη θεματολογία και κυρίως με απύθμενο ταλέντο ο κύριος Αλμοδόβαρ έγραψε πάλι. Ανήσυχο πνεύμα με σαφέστατες σεξουαλικές προτιμήσεις συνδυάζει πάντα τέλεια την εικόνα με την μουσική. Η γυναίκα ,άσχημη η πανέμορφη, σε διάφορες ηλικίες αποτελεί συχνά πυγή έμπνευσης του και η μητρική φιγούρα είναι καθοριστική στις περισσότερες ταινίες του. Αβίαστες επιλογές παράλληλα με συναισθηματικές εμμονές αποτελούν μία συναρπαστική συλλογή διαφορετικών χαρακτήρων ,μέσα στην ασχήμια και την τέλεια ομορφιά τους , που σφραγίζουν το κάθε έργο του. Ως πλαστική χειρουργός ,ειδικευμένη στην εγκουματική νόσο είχα την ηθική υποχρέωση να δω μία ταινία που σχετίζεται με την ειδικότητα μου. Ως κουλτουριάρα δεν χάνω ποτέ μια καλή ταινία και ο Pedro Almodóvar Caballero με έχει κερδίσει από την ταινία "Μίλα της " του 2002. Το θέμα της απαγωγής σε συναρπάζει από την αρχή και το σενάριο δίνει στοιχεία που θα βρεις σε οπουδήποτε χώρα του κόσμου.

Οι απαγωγές για συναισθηματικούς. πολιτικούς ή οικονομικούς λόγους αποτελούσαν πάγια πρακτική τόσο στην Αφρική όσοι και στην Αμερική και την Ευρώπη. Ο πρωταρχικός σκοπός εδώ είναι η ταπείνωση και ο εξευτελισμός του ανδρισμού του θύματος. Το θύμα έκθετο σε άγνωστα μάτια και ο θήτης που κρύβει μία βασανισμένη ψυχή συναντιούνται αρχικά τυχαία. Το θύμα που εγκλωβίζεται σε μία σύγχρονη φυλακή ,με κάμερες παρακολούθησης στραμμένες πάνω του όλο το 24ωρο, μεταμορφώνεται σε τέλειο πειραματόζωο αφού δεν έχει ούτε ένα λεπτό προσωπικών στιγμών . Η εκδίκηση του γιατρού, για τον βιασμό της κόρης και τελικά για το θάνατό της , φτάνει στην υπερβολή της παραφροσύνης μετατρέποντας το θύμα σε πειραματόζωο. Μετά από 5 χρόνια πολλαπλών χειρουργικών επεμβάσεων το θύμα αλλάζει μορφή και ψυχολογία. Ώρες ολόκληρες, ο θήτης γιατρός σαν τον Πυγμαλώνα δεν χορταίνει να θαυμάζει, το θύμα του ώσπου στο τέλος το ερωτεύεται.

Το θέμα της απαγωγής και της ομηρίας το συναντάμε σε πολλά βιβλία και ταινίες (Ο συλλέκτης - J.Losey, «Κυνόδοντας»- Γ. Λάνθιμος , Η γυναίκα της άμμου- Kobo Abe, Ο απαχθέν –R.L.Stevenson ,Για τις απαγωγές -G.G.Marquez κλπ.) Το μίσος ,παράλληλα με το πείσμα και την εμμονή στην τελειότητα της τοποθέτησης και της τελικής εμφάνισης του καινούργιου δέρματος ,φέρνουν ένα αξιοζήλευτο αισθητικό αποτέλεσμα που θα επιθυμούσαν όλοι οι πλαστικοί χειρουργοί που ασχολούνται με αυτό το αντικείμενο .Η προσωπική συμμετοχή και η συναισθηματική φόρτιση του γιατρού και η εκδικητικότητα φτάνουν στο αποκορύφωμα με την απόφαση για την ζωή και την εμφάνιση ενός άλλου ανθρώπου. Ένας γιατρός ,δεν μπορεί να στερήσει τη ελευθερία ενός ανθρώπου. Παράλληλα πρέπει να σεβαστεί τον εχθρό του όταν είναι ασθενής του. Η χειρουργική δεινότητα δεν δικαιολογεί τον εξευτελισμό και τη ταπείνωση του θύματος. Αλλά στο μίσος και την εκδίκηση δεν υπάρχουν ηθικοί φραγμοί και εδώ, η ιδιότητα του απαγωγέα, σφραγίζει οριστικά την πλοκή του έργου και τις εξελίξεις. Εκεί είναι όπου ως γιατρός και ως γυναικά ενίσταμαι.